

Училище „Кирил и Методий“ Детска градина „Зайченцето бяло“ I-ва българска гимназия

ПАРИЖ

Учебната ни година 2017/2018

Мили родители на учениците от училище „Кирил и Методий“, баби, дядовци, лели... миналата година успяхме да направим редовни бюлетини. Да ви разкажем, да ви споделим какво и как направихме. Какво и как планиваме да направим, за какво мечтаем.

Тази година не успяхме. Причини – много. Не е мястото да изреждам. Решихме за сметка на това да ви разкажем цялата ни година. Не да се похвалим, не и за да се оплачем. Просто да ви споделим. Защото знаем, че сте съпричастни, защото знаем, че животът в училище ви вълнува. Ето разказ на учебната година 2017/2018 от „вътрешния“ поглед на една майка.

Даниела Петкова

Малкото ни братче в Тулуза

Може би не всички са научили, но училището си има и малко братче, филиал му казват: училище в Тулуза. Това само за да ви кажа, че стресът и трепетът по първия учебен ден се изживяват два пъти от нашия екип. И май от разстояние е още по-стресиращо. И още по-трепетно чакаме снимките. Г-жа Елена Грозева любезно ги качва на профила на училището, не ни кара много да чакаме. Тази година те влязоха и в списъка на неделните училища в чужбина. Да им върви по вода!

Годината започна...

... за някои на 07 септември. Всъщност за една голяма част. За други – те по същество учебните години не свършват, за да започне друга, те просто преливат от една в друга. Месец преди това примерно се поръчват учебници. Лесна задача, само на теория. Особено, когато се сменят учебни програми и когато цените излизат през ноември. Но се намират винаги услужливи родители и поне транспортът е винаги лесна задача. Отделно, че точно тази учебна година започна и на нов адрес. Не един, а – два. Тъжни сме все още, че зайчетата са далеч, 15 минути пеша за малките крачка са много. Не сме си ги прежалили, търсим пак и все още начин да си ги „приберем“. Нов адрес, нова сграда, нови порядки, нова организация, всичко ново. Но едно училище си остава училище и самата сграда е само подробност. Едно тържество

и всички вече знаят, че учебната година започна. За някои просто се преля в следващата. Ако не успяхме с бюлетините, то комюникетата са на линия. Ако искате да си припомните тези моменти, знаете къде се намират.

Денят на народните будители

И докато започнат големите да си стигат сами до стайте, времето отлетя и дойде денят на будителите. Отидохме пред посолството, по специална покана, със специален гост. Отново искаме да благодарим на г-жа Деметра Дулева. За милите думи, за посрещането, за подаръка...

Гробът на Мина

Ще ви издам една подробност от кухнята на училището. Всяка година има събрание в края на учебната година, в което между другото се обсъждат и проявите за следващата. Виждам как се замислят какво има толкова за обсъждане, празниците са ясни. Да, това е така. Но има и прояви, които не са точно празници и те влизат в този списък. Така е с литературното четене на гроба на Мина. То е едно от събитията, които не се обсъждат, просто се фиксира датата. И тази година двете сърца туптяха отново и караха и нашите да туптят с различен ритъм. Българските места във френската столица не са много, а гробът на Мина е наистина с особен статут.

Коледа

Доиде и мина ваканцията, зададе се Коледа. Само на снимките и клипчетата на Фейсбук, коледното тържество е един миг. За всички нас това са седмици подготовка. Защото да се научат стихотворенията, да се изрепетират песните, да се реши какъв специалитет ще се прави за бюфета, не

е лесна работа. Да не говоря и за тайните сценки, пресъздаващи коледни обичаи, и танците. Това трудно се работи у дома. А да се направи само с по един час на седмица е по-скоро магия. Като магия е само другото име на професионализъм. Вижте пак клипчетата, ще се уверите сами.

19 февруари

Пак ваканция и ето, че дойде и февруари. Стана въпрос за литературното четене, същият принцип важи и за датата, на която почитаме Левски. Болни, здрави, при валеж или проблеми с транспорта, група от наши ученици винаги поднасят цветя на Левски пред посолството. Всички ученици знаят кой е той и защо е и ще остане завинаги един от великите българи.

Пролетните празници

Междувременно дойдоха и пролетните празници. Имахме Лазарки, чествахме Великден, починахме през април. Изненадаха ни приятели с подаръци : книжка, написана от ученици, специално за децата в българските училища в чужбина. Те разказват в „България живее в мен“ за красотите на България на техните връстници. Впечатляващо!

Госпожа Мари Врина ни подари един екземпляр от превода на Бай Ганьо на френски език. Знаехте ли, че е преведен?

Участвахме и в инициативата „Розите на България“. Тропнахме хоро пред кметството на Париж!

Включихме се в „Празника на Европа“, наши представители поднесоха пита на госпожа Идалго, кмет на Париж. Жалко е, че не успяваме да получим среща с нея по организационни въпроси, но и това е начало.

Извън традициите

Наред с всичките ни традиции, винаги има и нещо ново. Тази година организирахме конкурс по четене. Лауреатите от първи и втори клас участваха в международния конкурс, който се проведе на 23 юни в Мюнстер, Германия. Четири деца представиха себе си и училището ни. Царица на буквите сред второкласниците стана Зора. Трябва да обърнем специално внимание и на още една участничка на този конкурс : Габи. Тя е наша ученичка, но не живее в Париж и околностите му. Габи е от Гренобъл и е наша дистанционна ученичка. Доказателство, че дори и да не може да замести присъственото, дистанционното обучение учи децата на български език и то ефикасно.

Славихме писмеността

Между пролетните празници, патронният ни е най-важен. И защото е единствен по рода си празник (кой друг народ знае кой е написал азбуката му), и защото за нас е нещо като генерална репетиция за края на учебната година. Всички вече

са с почти цяла година по-знаещи, по-можещи, по-мъдри, по-дисциплинирани. Концертът, който ни показа децата, ни направи още по-нетърпеливи да видим и заключителния. Без да забравим и участието ни на пикника в Моренвиле.

Представихме творчеството на Йордан Радичков

Още повече, че в този ден имаше и още една проява. Още една примимера. Участието ни в Салона на книгата на Балканите. Вярно, че беше само за големите ученици. За капак и на френски. Що за идея и каква връзка? Идеята е да се представят български автори, в случая Йордан Радичков, на френската публика. Бихте ли си представили по-добри разпространители от младите хора? То бяха сценки, то бяха есета (на двата езика), то бяха презентации. Даже една от преводачките на творчеството на Радичков, спонтанно взе думата. После по „арабски телефон“ стигна до нас, че представянето на творчеството на нашия писател на сцената на Иналко е било най-вълнуващият момент

от салона. Обикновено този телефон не разкроява нещата. Затова сме така склонни да му вярваме. И ще участваме догодина пак.

Посрещнахме книга и автор

Пак по традиция, но и с новости, посрещнахме и гости. Авторы сме срещали и преди. Но този път авторът е радио-журналист. Господин Петър Пунчев дойде специално да ни представи книгата си. Залата беше препълнена. Разказвачът обаятелен и сладкодумен. Ако искам едно изречение да остане от тази среща е : Да отстояваш себе си не е лесно.... но пък е много готино....и си струва. Но искрено се надявам да ни гостува пак. За следващата си книга, за просто ей така, също може. Ние пак ще бъдем тук.

Ходихме на театър

Разбира се, че не пропуснахме и театралните прояви с българска връзка (била актьор, била сценарист). Организирахме и две изпитни сесии за оценката на ниво по български език на нашите големи.

Как се отглежда училище... или от кухнята

И ето ни в края на учебната година. Концерт, бюфет, свидетелства. Но ви обещах разказ от кухнята и ще си удържа на думата. Концертът, колкото и да е рутинно упражнение, винаги е предизвикателство.

Да е издържан и стегнат, да е разнообразен, при скоро 200 ученици, този в края на учебната година е с фокус към абитуриентите. Но не можем да забравим и другите, каквото и да си говорим звездите са зайчетата ! За организацията на бюфета ще си замълча. В нейната кухня сме всички, в пряк и преносен смисъл. Има какво да се подобри, може

Петиция в европейския парламент

Има обаче и години, в които има прояви, които остават в историята. Не само в нашата училищна. Безспорно тази година беше такава. Два пъти по един повод : внасянето на петицията за „малките“ езици в европарламента и обсъждането след това в „голямата“ пленарна зала. Два пъти по около час, които обаче са цел на един живот и плод на двадесет годишен труд. Без да преувеличам. И наши деца и родители бяха в Брюксел, бяха свидетели на този успех. Да, мерките не са още гласувани и приложени, но ще ги има!

дисциплината да е на друго ниво и не говоря специално за учениците. Но кулминацията е все пак свидетелството. Колкото и да имам усещане, че оценката не ги вълнува през годината, толкова се уверявам, че греша като се зададе този миг. Това сигурно го преживявате и вие по един или друг начин. Като си говорихме за кухнята, нека ви подшушна, че и на учителите не им е лесно. Сериозно! Имам дълги години стаж!
- Ама каква оценка да му пиша, той работи, а виждам, че му е много трудно.
- Как да преценя дали да пиша оценката по показаното на последния тест или да дам повече тежест на напредъка през годината
- Искам да има оценка с думи, да мога да се обоснова
- Може и втория срок да има по-слаб резултат, но ще оставя по-високата годишна оценка. Заслужава го.
- Искам да съм справедлива спрямо другите, но и да го насърча да продължава.
- Резултатът е едно, редовното писане на домашни, работата в час са също толкова важни, ако не и повече...

Как се отглежда училище... или от кухнята

И така в продължение на часове...И даже не преувеличавам. Затова и правенето на свидетелства е продължително и нелеко упражнение. Да не говорим и за цялата нужна организация по печат и предаване. Специални благодарности на семейството, което понесе тази част. Те ще се познаят!

През това време се подготвя и отчетът за МОН (ако някой не знае какво означават тези три букви, директно влиза в състава на родителски или управителен съвет, за да научи!). Това е също упражнение от висшия пилотаж на едно неделно училище в чужбина. Заповядайте в един съвет, от цитираните в предходното изречение, за повече подробности. Споменавам тази ни дейност, само в графата : от кухнята. В така наречения отчет, който събира невероятно количество документи се включва всеки наличен член от управата на училището. Има за събиране на документи, за подреждане на документи, за подписване и сканиране на документи, за попълване на документи, за превод на документи... да продължавам ли или е ясна идеята? Включва цялата дейност на училището до 30 юни и се изпраща до 31 юли. Знаем обаче как се изпразва Париж ден след последния училищен (наш) звънец, по тази причина тази документална част върви с концерта, бюфета и свидетелствата. Няма да

намерите снимки от тези работни моменти. Но те са измежду тези, които ни правят още по-съпричастни към функционирането на това училище.

И като раздадем свидетелствата и предадем отчета... Отварям скоба с предаването на отчета. Ето още една на теория лесна задача. Не подготвянето, то трае поне седмица, даже две, само предаването. По мейл. Но един не стига. Поне три – четири и трябва да са добре организирани и прикачените файлове ясно номерирани. Но и на хартия. Да, всички документи, заедно с преводите се искат и на хартия. Такива са правилата, изпълняваме ги. Но като чухме, че от догодина няма да се искат и на хартия някакси се почувствахме олекнали. Затварям скобата.

И като свърши това, не, не е свършила учебната година за нас. Само децата са във ваканция и някои от късметлиите родители. Ние просто преливаме към избор на новите учебници, поръчки, инвентар, подреждане. Към подготвянето на 8ми септември, когато за някои ще започне новата учебна година. Но за всички нас, това ще е само поредното преливане.

Всички тези прояви ги има на Фейсбук профил на училището, както и на сайта ни. И те не се поддържат самички, като по чудо. И зад тях има работни пчелички. Които даже не ни се сърдят при

спешни поръчки за добавки, за поправки и какво ли още не. Напротив. Вече сме на стадия :

- Моля те добави това, ама е спешно. И на френски, и на български.
- ОК, обаче погледни това изречение, може би ще е по-добре да е иначе. Не смяташ ли, че трябва да се уточни и това?

Защото и тези ни дейности са станали екипна дейност. Както и всичко останало.

В заключение исках само да напомня, че целта не беше да се оплакваме. Дори и да сте останали с погрешно впечатление. Да се вдъхне живот на едно училище и този дъх да се поддържа вече 12 години пак само на теория е лесна работа. На практика е трудно, понякога изнервящо, понякога ни се вижда непосилно, друг път ни се иска всичко да захвърлим. Но е дейност, която носи изключително, неповторимо и неописуемо удовлетворение.

Както е казал един мъдрец : „От утре отивам да живея на теория, защото на теория всичко минава лесно!“. Аз си мечтая ежедневно за тази теория, но в очакване отварям компютъра и действам по училищни задачи. Защото ми е присърце!

Даниела Петкова

